

[Finansministeren.]

Udtryk paa Finansloven. Det samlede Beløb, der bespares paa og udenfor Normeringsloven i Finansaaret 1928—29 ved Sammenlægningen af Post- og Telegrafvæsenet, udgør ikke mindre end 1 220 000 Kr.

Hvad nu de enkelte Forslag paa Normeringslovforslaget angaar, er der kun to, jeg finder Anledning til at dvæle nærmere ved. Det ene er Forslaget Nr. 141, som vedrører Kontorholdsudgifterne. Det er jo bestemt i Tjenestemandsløven, at disse skal fastsættes hvert 5te Aar og altsaa gælde for en 5 Aars Periode. Dette har man imidlertid under de forskellige Regeringer suspenderet i de senere Aar, idet Prisbevægelsen var saa betydelig, og navnlig maatte man vente et Fald af Prisniveauet, hvorfor det mentes lidet besparende og lidet hensigtsmæssigt for Statskassen at bestemme faste Kontorholdsbeløb for en Periode af 5 Aar. Man har tværtimod ment det rigtigt, at Kontorholdsudgifterne fastsættes Aar for Aar, og det er dette, som nu ogsaa her har fundet Udtryk, idet det vil være det mest besparende og rimelige. Vel er vi naaet til, hvad man kan kalde et forholdsvis stabilt Prisniveau, men vi haaber dog alle paa, at dette Prisniveau, som ligger over det i de europæiske Lande almindelige, endnu kan komme noget ned. Derfor er det øjensynligt, at man vil have bedre Indseende med sparsommelig Brug af Kontorholdsudgifterne, naar man fastsætter Kontorholdsbeløbet Aar for Aar i Stedet for for 5 Aar ad Gangen.

Endvidere skal jeg nævne Forslaget under Nr. 145, som vedrører de sønderjydske Tjenestemænds Tillæg.

Ved Lov af 28. Juni 1920 blev der jo fastsat Bestemmelser om Tjenestetillæg for visse Tjenestemænd i de sønderjydske Landsdele, der ansattes enten straks ved Genforeningen eller i de første 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden, dog at der skulde fremsættes Forslag til deres Revision i den i 1927 sammentrekørende Rigsdag, altsaa i indeværende Rigsdagssamling. Disse særlige Tjenestetillæg har til forskellige Tider været Genstand for megen Debat her i Tinget. Hvorfor de i sin Tid med alle Partiernes Samtykke kom til Stede, fremgaar tilstrækkeligt af det sønderjydske Udvalgs Forhandlinger. Det var jo, fordi man nødigt vilde, at den danske Nation skulde gøre om igen den Fejl, vi begik i Tiden mellem den første og den anden slesvigske Krig, nemlig at de Tjenestemænd, der kom ned til den vanskelige Gerning i Sønderjylland, ikke var sigtet til-

strækkeligt. Det var noget nyt og vanskeligt, man da skulde indlade sig paa, og det var ikke unaturligt, at det ikke blev Eliten af den danske Tjenestemandsstand, som kom derned, men at det mange Gange blev Menesker, der enten havde ringere Udsigter herhjemme eller var for unge til at have tilstrækkelig Erfaring til at tage den store Gerning op dernede. Dette vilde man søge nu at undgaa, man vilde stille de økonomiske Betingelser saaledes, at man kunde vente virkelig at faa de bedst mulige Kræfter derned. Det var det Synspunkt, alle Partier godkendte i 1920. Men samtidig og paa Grundlag af dette var det saa, at man i Ministerierne — det var jo under Ministeriet Zahle, det skete —, og da ganske særlig i Indenrigsministeriet og Justitsministeriet, førte Forhandlinger med de Tjenestemænd, man ansaa for særlig egnede. Det drejede sig her kun om en begrænset Kreds af overordnede Tjenestemænd, og man lovede dem da et Tillæg af den Størrelse, som fremgaar af Loven af 1920, og lovede dem det for hele den Tid, de gjorde Tjeneste i Sønderjylland. Det var et ikke pensionsgivende Tillæg og et Tillæg, som naturligvis bortfalder, saa snart de søger bort fra de sønderjydske Landsdele og tager Tjeneste Nord paa.

Da Udkastet til Loven af Juni 1920 kom for i det sønderjydske Udvalg, var der her Betæneligheder ved at binde sig til et saadant Tillæg for disse Personers Levetid; det drejede sig om et ikke ubetydeligt Beløb, 370 000 Kr. Der var imidlertid ingen indenfor det sønderjydske Udvalg, som var til Sinds at ville bryde med den Forudsætning, under hvilken de forskellige Ministerier under Ministeriet Zahle havde handlet, men i det Underudvalg, som blev nedsat i det sønderjydske Udvalg, blev det udtalt af den senere Justitsminister Steincke som Ordfører, at man dog maatte ønske en Revisionsbestemmelse indsat, idet man vel erkendte, at dette Tillæg ikke kunde tages fra de paagældende, og at de ogsaa skulde blive ved at beholde det med den Værdi, som var forudsat, den Gang de fik det, men at det var urimeligt, hvis Prisforholdene, hvad man den Gang vel kunde forudse vilde ske, væsentligt forandre sig i nedadgaaende Retning, at de saa skulde have væsentligt mere, end det oprindelig var ment, med andre Ord, Revisionsbestemmelsens Mening var at regulere Tillæget efter de i Rigsdagssamlingen 1927—28 foreliggende Prisforhold.

Det er det, der sker ved det Forslag, jeg har den Ære at fremsætte her under